

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י - חלק י"ג

קונטרס 283

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מַנִּיחַ מִתְבָּרְכִין, דְּכַתִּיב, (שמות ב) שֶׁבֶת לִי, קֹדֶשׁ לִי, מַה שֶׁבֶת לִי קֹדֶשׁ, אוֹף רַבִּי שְׂמֵעוֹן שֶׁבֶת לִי קֹדֶשׁ.

אָמַר רַבִּי שְׂמֵעוֹן, תְּוֹהֵנָא עַל הַהוּא חֲגִיר חֲרָצוֹן, מֵאֲרִיָּה דְשִׁעְרֵי, אָמַאי לָא אֲשַׁתְּכַח בְּבֵי אֲדָרָא דִּילּוֹ, בְּזִמְנָא דְאַתְגַּלְיִין מְלִין אֵלִין קִדִּישִׁין. אֲדַהְכִּי, אָתָּא אֵלֵיהּ, וּתְלַת קְטָפוֹרֵי גְהִירִין בְּאַנְפוּי. אָמַר לֵיהּ רַבִּי שְׂמֵעוֹן, מָאִי טַעְמָא לָא שְׂכִיחַ מִר בְּקַרְדּוּטָא (ס"א בְּקַרְטָמָא) גְּלִיבָא דְמֵאֲרִיָּה, בְּיוֹמָא דְהַלּוּלָא.

אָמַר לֵיהּ, חֲטִיף רַבִּי שֶׁבַע יוֹמִין אֶתְבְּרִירוּ קַמִּיָּה קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל אֵינּוֹן דִּיִּיתוֹן וְיִשְׁתְּכַחוּ

ספר מאורות הזהר

ח. ובפרט ת"ח שזכה כבר לחדש חדושי תורה בתורה הנגלית, אם יזכה להצליח בלמודי קודש הללו בחכמת חז, אזי יזכה לחדש חדושים בחלק תורה הלזה הרבה מאד מאד, ומעניי חכמת התורה יתחילו להפתח לעיני שכלו ויזכה להיות כמעין הנובץ מקור מים חיים.

ט. תאמין לי באמונה שאי אפשר להעלות על הפתח הספר ענינים האלה עד שתזכה לזה בעצמך, כי המה דברים נעלים ונשגבים אשר אין חכם כבעל נסיון. וזה שאמר דוד המלך עליו השלום טעמו וראו כי טוב ד', כי צריכין לטעם טעם בעקר באורייתא ורק אז תבין יראת ד', וד"ל. ותרגיש טעם חדש בלמוד גמרא ותוספות ותבין מה זה תפלין ציצית, שופר, לולב, וכל מצוה יש לה שרש למעלה, ורומזת

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עמיה, עד לא עיילתון בבי אדרא דלכון, ובעינא
 לאשתפחא, זמין קשיר בכתפוי (ס"א ג"ל שכן צריך לומר,
 ואנא הוה זמין תמון, ובעינא קמיה לאשתפחא, וכדין קטיר בכתפוי)
 ולא יכילנא, דההוא יומא שדרני קדשא בריה הוא,
 למעבד גסין לרב המנונא סבא וחברוי, דאתמסרו
 בארמונא (ס"א בקרוניא) דמלכא, וארחישנא להו בגסא,
 דרמינא להו כותלא דהיכלא דמלכא, ואתקטרו
 בקטרוי, דמיתו ארבעים וחמשה פרדשכי. ואפיקנא
 לרב המנונא וחברוי ורמינא (ג"א ואולינא) לון לבקעת
 אונו, ואשתזיבו. וזמיננא קמייהו גהמא ומיאי, דלא

ספר מאורות הזהר

לענינים נוראים נפלאים ועצומים בגבחי מרומים, גבה למעלה מעלה. וכביכול הקדוש
 ברוך הוא בכבודו מקים המצוות, כמו שמברכין אשר קדשנו במצוותיו. ותשכיל
 להבין מה זה שכתוב נעשה אדם בצלמנו, מה זה צלם אלקים בכיכול.

י. על ידי למוד הקדוש הזה תזכה לחיות חיים חדשים בהשגה חדשה, וכל סדר
 החיים שלך ישתנה לפניך לטובה, להבין ולהשכיל ולשמח בגדל ועצום הזכות להיות
 יהודי פשוט שומר תורה ומצוות השם יתברך, ותחיה בעולם חדש וברגש קדש לטעם
 טעם מתוק מדבש בלמוד תורה ובקיום המצוות, ורק אז תתחיל להשיג מה זה אהבת
 השם יתברך ואהבת תורה ואהבת ישראל.

נהיר כל כף מגייה. ולזמנין דאף על גב דתב, לא אעדיו מגייה ההוא סומקא, עד זמן. האי איהו ברזא דאת ה', ואתעדי את ס', ועאל תחותוי את י', ואתחבר את ה' באת י'. האי בעי תקונא לנפשיה בבחילו. חכימא דלפא דחמי ליה, חובתא אית עליה, לומר ליה זיל אסי לנפשך.

ואי תלת שרטוטין בארפא, וחד בפותיא, דא איהו ברזא דאת ה' בלחודיה. ולזמנין אתחבר ברזא דאת ז'. האי איהו בר נש תאיב בטר בצעין דעלמא. ואי לא, רדיף בטר נשין, ותיאובתיה נאופים. ואף על גב דתאיב לבצעין דעלמא, האי לא אעדיו מגייה, ולא אכסיף. עינוי שקיעין ומליל בהו.

אי תב למאריה מתחלפי שרטוטין. תלת בפותיא וחד לארפא, ואינון תרין דקיקין (דף ע"ב ע"א) קיימין בקיומא, פדין רעו דיליה נתיר באפתיה, ואתדבק בה. חד דקיק נתיר, עאל בין אינון תרין דקיקין. פדין אתחבר את ה' באת ז'.

ואי שרטוטא חד בארפא וארבע בפותיא, ותלת דקיקין קיימין על ההוא חד, וחד על אינון ארבע. על דרועא שמאלא, אית ליה תלת קסטרין דקיקין, דאתילידו ביה מיומין זעירין, וחד שערא תליא, בההוא חד דרישא. האי איהו רדיף בטר נאופא דאשת חבריה. מאריה דזדונא איהו. אגזים בעינא שמאלא, בלא מלולא כלל, ואשלים. ובגין דאיהו מאריה זדונא, לא חייש ליקרא דמאריה, לאתבא קמיה. לבתר קטיל חווא ליה, או בר נש סומקא.

ואי ארבע בארפא, ותלת בפותיא, ואינון דסלקין לעילא אעדיו מגייה. האי, תבר לביה לגבי מאריה, ותב בתיובתא. פדין איהו ברזא דאת פ', ואתחבר באת ה'. על אלין, ועל אינון דכנותיה, כתיב, (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב.

עד פאן כל אותם סודות של תולדות אדם, שהם תולדות שולדו בו מזמן לזמן כפי דרכי האדם. אשרי חלקם של אלו שיושבים לפני מורנו וזכו לשמע מפיו סודות התורה. אשריהם בעולם הזה ואשריהם לעולם הבא! אמר רבי שמעון, אשריכם החברים שכל הסודות לא נסתרו מכם, כמה מקומות עליונים מזמנים לכם לעולם הבא.

עד הכא, כל אינון רזין דתולדות אדם, דאינון תולדות, דאתילידו ביה מזמן לזמן, כפום ארחוי דבר נש. זפאה חולקיהון דאינון דיתבין קמיה דמר, וזכו למשמע מפומיה רזין דאורייתא. זפאה אינון בהאי עלמא, וזפאין אינון לעלמא דאתי. אמר ר' שמעון, זפאין אתון חבריא, דכל רזין לא אגיס לכו, כמה דוכתין עלאין אזדמנן לכו לעלמא דאתי.

פָּתַח וְאָמַר (שמות יח) וְאַתָּה תַּחֲזֶה מִכָּל הָעָם
 אֲנָשֵׁי חֵיל יִרְאִי אֱלֹהִים אֲנָשֵׁי אֲמַת
 שׁוֹנְאֵי בָצַע, הַאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ. אָבֵל וְאַתָּה
 תַּחֲזֶה, תִּבְחַר לֹא כְּתִיב. אֲלֹא תַּחֲזֶה: לְפִי
 חִיּוֹן דְּעֵינִין. בְּמֵאִי. בְּדִיוֹקְנָא דְּבַר נֶשׁ בְּאַלְיִן
 שִׁית סְטָרִין דְּקָאֻמְרָתוֹן וְכֻלָּא בְּהַאִי קָרָא.
 וְאַתָּה תַּחֲזֶה, חַד, בְּשַׁעְרָא. מִכָּל הָעָם, תָּרִין,
 בְּמַצְחָא. אֲנָשֵׁי חֵיל, תֵּלַת, בְּאַנְפִּין. יִרְאִי
 אֱלֹהִים, אַרְבַּע, בְּעֵינִין. אֲנָשֵׁי אֲמַת, חֲמֵשׁ,
 בְּשַׁפּוּן. שׁוֹנְאֵי בָצַע, שִׁית, בְּיַדִּין.
 בְּשַׁרְטוּטִיהוּן.

פָּתַח וְאָמַר, וְאַתָּה תַּחֲזֶה מִכָּל
 הָעָם אֲנָשֵׁי חֵיל יִרְאִי אֱלֹהִים אֲנָשֵׁי
 אֲמַת שׁוֹנְאֵי בָצַע. פְּסוּק זֶה
 פְּרָשׁוּהוּ. אָבֵל וְאַתָּה תַּחֲזֶה, לֹא
 כְּתוּב תִּבְחַר אֲלֹא תַּחֲזֶה, לְפִי
 מְרָאָה הַעֵינִים. בְּמָה? בְּדִיוֹקְנָא שֶׁל
 אָדָם בְּשֵׁשֶׁת הַצְּדִידִים הַלְלוּ
 שְׂאֻמְרָתָם, וְהַכֵּל בְּפִסְקֵי הַזֶּה.
 וְאַתָּה תַּחֲזֶה - אַחַת, בְּשַׁעַר. מִכָּל
 הָעָם - שְׁתֵּים, בְּמַצָּח. אֲנָשֵׁי חֵיל
 - שְׁלֹשׁ, בְּפָנִים. יִרְאִי אֱלֹהִים -
 אַרְבַּע, בְּעֵינִים. אֲנָשֵׁי אֲמַת -
 חֲמֵשׁ, בְּשַׁפְּטִים. שׁוֹנְאֵי בָצַע -
 שֵׁשׁ, בְּיַדִּים, בְּשַׁרְטוּטִיהֶם.

דְּאַלְיִן אֵינוֹן סִימְנִין, לְאַשְׁתְּמוּדְעָא בְּהוּ בְּנֵי
 נְשָׂא, לְאֵינוֹן דְּרוּחַ חֲקֻמְתָּא שְׂרִיא
 עֲלֵיהוּ. וְעַם כָּל דָּא, מִשָּׁה לֹא אֲצַטְרִיךְ דָּא,
 אֲלֹא מָה כְּתִיב, וַיִּבְחַר מִשָּׁה אֲנָשֵׁי חֵיל מִכָּל
 יִשְׂרָאֵל. בְּגִין דְּרוּחַ קֹדֶשׁא הָוָה אֲתִי לְגַבִּיָּה,
 וְאוֹדַע לִיה, וּבִיָּה הָוָה חֲמֵי כֻלָּא.

שְׂאֻרֵי הֵם הַסִּימְנִים לְדַעַת בְּהֵם
 בְּנֵי אָדָם לְאוֹתָם שְׂרוּחַ הַחֲקֻמָּה
 שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם. וְעַם כָּל זֶה, מִשָּׁה
 לֹא הֲצַטְרִיךְ לָזֶה, אֲלֹא מָה כְּתוּב?
 וַיִּבְחַר מִשָּׁה אֲנָשֵׁי חֵיל מִכָּל
 יִשְׂרָאֵל, מִשׁוּם שְׂרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 הַיְתֵה בָּאָה אֵלָיו וּמֹדִיעָה לוֹ, וּבִיָּה
 הָיוּ רוֹאִים הַכֵּל.

מִנָּא לָן, דְּכְתִיב פִּי יְהִיָּה לָהֶם דְּבַר בָּא אֲלֵי.
 בָּאִים אֲלֵי לֹא כְּתִיב, אֲלֹא בָּא אֲלֵי, דָּא
 רוּחַ קֹדֶשׁא, דְּהָוָה אֲתִי לְגַבִּיָּה, וּבִיָּה הָוָה יָדַע,
 וְלֹא אֲצַטְרִיךְ לְכָל דָּא לְאַסְתְּפֻלָּא וּלְעֵינָא,
 אֲלֹא לְפִי שְׁעֵתָא הָוָה יָדַע מִשָּׁה.

מִנָּן לָנוּ? שְׁכְּתוּב פִּי יְהִיָּה לָהֶם
 דְּבַר בָּא אֲלֵי. בָּאִים אֲלֵי לֹא כְּתוּב,
 אֲלֹא בָּא אֲלֵי. זֶה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 שְׁהִיָּתָה בָּאָה אֵלָיו, וּבִיָּה הָיָה יוֹדַע.
 וְלֹא הֲצַטְרִיךְ לְכָל זֶה לְהַתְּבוּנָן
 וּלְעֵצָן, אֲלֹא לְפִי שְׁעָה הָיָה מִשָּׁה
 יוֹדַע.

בְּהַאִי גְוֹנָא, יָדַע שְׁלֵמָה מְלָפָא, יָדַע
 בְּכוּרְסִיָּה, דְּרוּחַ קֹדֶשׁא שְׂרִיא עֲלֵיהָ,
 דְּכָל מָאן דְּקָרִיב לְכוּרְסִיָּה, דְּחִילוּ וְאִימְתָא
 נְפִיל עֲלֵיהָ, וּבִיָּה הָוָה דָּאִין דִּינָא בְּלֹא סְהַדִּין.
 בְּגִין דְּדִיוֹקְנִין הוּוּ בְּכוּרְסִיָּה, וְכָל מָאן דְּמִקְרַב
 בְּשַׁקְרָא, מְכַשְׁפָּשָׁא הַהוּא דִּיוֹקְנָא, וְהָוָה יָדַע
 שְׁלֵמָה מְלָפָא, דְּבְשַׁקְרָא קָאֲתִי. בְּגִין כֵּן,
 אִימְתָא דְּכוּרְסִיָּה הָוָה נְפִיל עַל כֻּלָּא, וְכֻלָּהוּ
 אֲשַׁתְּכַחוּ זַכָּאִין קָמִיָּה.

כְּמוֹ זֶה יָדַע שְׁלֵמָה הַמְּלָךְ, יָדַע
 בְּכִסְאוֹ, שְׂרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שְׂרִתָּה
 עֲלָיו. שְׁכָל מִי שְׁקָרַב לְכִסְאוֹ, פְּחַד
 וְאִימָה נְפִלוּ עֲלָיו, וּבוּ הָיָה דִּן דִּין
 בְּלֵי עֲדוּתָא, מִשׁוּם שְׁהַדִּיוֹקְנָאוֹת
 הָיוּ בְּכִסְאוֹ, וְכָל מִי שְׁקָרַב בְּשַׁקְרָא,
 אוֹתוֹ הַדִּיוֹקְנָא מְכַשְׁפֵּשׁ, וְהָיָה
 שְׁלֵמָה הַמְּלָךְ יוֹדַע שְׁבָא בְּשַׁקְרָא.
 לְכֵן אִימַת הַכִּסֵּא הִיָּתָה נוֹפֶלֶת עַל
 הַכֵּל, וְכֻלָּם נִמְצְאוּ צִדִּיקִים לְפָנָיו.
 מִיָּד הַמְּשִׁיחַ בְּרִיחַ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר
 (שם א') וְהִרְיָחוּ בִּירְאָתָא ה' וְלֹא
 לְמִרְאָה עֵינָיו יִשְׁפֹּט וְגו'.

מִרְבָּא מְשִׁיחָא בְּרִיחָא, כְּמָה דְּאַתָּא אָמַר (ישעיה

א') וְהִרְיָחוּ בִּירְאָתָא ה' וְלֹא לְמִרְאָה עֵינָיו יִשְׁפֹּט וְגו'. וְתֵלַת אֲלִינָן,

אלה דנו את העולם בלא עדים והתראה. שאר בני העולם על פי עדים, על מאמר התורה. חכמים שמכירים באותם דיוקנאות, עליהם להזהיר את בני העולם ולתת רפואה לבני אדם ולרפא את נפשם. אשריהם בעולם הזה ואשריהם בעולם הבא!

בהחדש השלישי לצאת בני ישראל וגו'. ששולט בו אוריאל, ממנה גדול, ושלש מאות וששים וחמש רבוא מחנות עמו כחשבון ימות השנה, ולכלם יש שלש מאות וששים וחמשה מפתחות של אורות, מאותו האור שיוצא מתוך החשמל העליון הפנימי הגנוז והנסתר שסודות של אותיות קדושות עליונות של השם הקדוש תלויים בו.

והוא סוד של איש תם, בעל הבית, איש האלהים. תם - ששם סיים וקשר של תפלין. ויעקב היה איש תם, ובדיוקנו עומד סוד החשמל הפנימי העליון הטמיר והגנוז. וכל האורות הנסתרים העליונים הוא לוקח, ויוצאים ממנו, וכל המפתחות לוקחים אותם מפתחות של אותו האור שיוצא מתוך החשמל.

ואותו האור כלול בשני אורות, והם אחד. אור ראשון הוא אור לבן שלא שולט בו העין, והוא האור הגנוז לצדיקים, כמו שנאמר (תהלים צו) אור נרע לצדיק וגו'. אור שני הוא אור נוצץ לוהט כצבע אדם, ונכללו שני אורות כאחד והיו אחד.

והאוריאל הממנה הגדול הזה וכל אותם מחנות נוטלים אותו האור, ומשום שכלול בשנים נקרא תאומים. ועל זה שולט בו אותו המזל שנקרא בסוד שלו תאומים, ובו נתנה תורה, ומכאן נמשכות דרגות למטה, עד

דנו עלמא, בלא סהדין והתראה. שאר בני עלמא על פום סהדין, על מימר אורייתא. חכימין דאשתמודען באינן דיוקנין, עלייהו לאזהרא לבני עלמא, ולמיהב אסוותא לבני נשא, ולאסי נפשיהו. זכאין אינן בהאי עלמא, וזכאין אינן בעלמא דאתי.

בהחדש השלישי לצאת בני ישראל וגו', (שמות ט) דשליט ביה אוריאל, רב ממנא, ותלת מאה ושתיין וחמש רבוא משריין עמיה, פחושבן יומי שתא. וכלהו אית לון תלת מאה ושתיין וחמש מפתחן נהורין, מההוא נהורא דנפקא מגו חשמל עלאה פנימאה גניז וסתים, די רזין דאתוןן קדישין עלאין דשמא קדישא, (דף ע"ח ע"ב) תליין ביה.

ואיהו רזא דאיש תם, מאריה דביתא, איש האלהים. תם: דתמן סיומא וקשרא דתפלין, (בראשית כה) ויעקב איש תם הוה. ובדיוקניה, קיימא רזא דחשמל פנימאה עלאה טמיר וגניז. וכל נהורין סתימין עלאין נקיט איהו, ונפקי מגיה, וכלהו משריין נקטי אינן מפתחן דההוא נהורא דנפיק מגו חשמל.

וההוא נהורא, כליל בתרין נהורין, ואינן חד. נהורא קדמאה, איהו נהורא חנוורא, דלא שלטא ביה עינא, ודא איהו נהורא דגניז לצדיקייא. כמה דאת אמר (תהלים צו) אור זרוע לצדיק וגו'. נהורא תניינא, איהו נהורא מנצאצא מלהטא, כגון סומק. ואתפלילו תרין נהורין כחד, ויהו חד.

והאי אוריאל רב ממנא, וכל אינן משריין, נטלי ההוא נהורא, ובגין דכליל בתרין, אקרי תאומים. ועל דא שלטא ביה, ההוא מזלא דאקרי ברזא דיליה תאומים, וביה

אתִּיהִיבַת אֹרִייתָא. וּמִכָּאן אַתְּמַשְׁכָּאן דְּרַגִּין לְתַתָּא, עַד דְּסַלְקִין בְּשַׁמְהוֹן, (ס"א לאַנְהֵנא) לְאַנְהֵרָא עַלְמָא.

כִּרְ שָׂאָר מְזַלִּי, לִית לֹון פֶּה וְלִשׁוֹן, וְהֵאִי אִית לִיה פֶּה וְלִשׁוֹן כְּלִילִין כְּחֻדָּא. וְעַל דָּא בְּאוֹרִייתָא, (יהושע א) וְהִגִּית בּוּ יוֹמָם וְלִילָה כְּתִיב. יוֹמָם, לְקַבֵּל לִשׁוֹן. לִילָה, לְקַבֵּל פֶּה. וְכֻלָּא כְּלִיל כְּחֻדָּא. וּבְכֻלָּא סְלִיק תְּאוּמִים.

תוּמִים כְּתִיב, וְעַל רְזָא דָּא כְּתִיב תוּמִים, (בראשית כח) וְהִנֵּה תוּמִים בְּכַטְנָה. אִי תִימָא דְבַגִּין תְּרוּוֹיִיהוּ קָאָמַר. לָאוּ הִכִּי, דְּהָא עֲשׂוּ לָא סְלִיק בְּרֻזָּא דָּא. אֶלָּא בַּגִּין יַעֲקֹב קָאָמַר, וְשִׁבְחָא דָּא, דְּהוּהוּ בְּמַעְהָא דְּהֵיִא צַדִּיקָת, קָא מְשַׁבַּח קָרָא. וּבַגִּין דְּהוּהוּ תַמְן הֵהוּא רְשַׁע, אֶסְתַּלַּק מִתַּמְן אֶלְפִי.

וּבְכֻלָּא רְזָא חֻדָּא. יַעֲקֹב נָטִיל בְּרֻזָּא דִּילִיה, תְּרִין יְרַחִין נִיס"ן וְאִי"ר, וְאַתְּפְּלִיל אִיהוּ בְּרֻזָּא דְּסִינֹן, דְּאִיהוּ תְּאוּמִים. עֲשׂוּ, נָטִיל בְּרֻזָּא דִּילִיה, תְּרִין יְרַחִין תַּמּוּ"ז א"ב, וְאִיהוּ לָא אֲשַׁתְּכַח, וְאַתְּאָבִיד, דְּהָא אֶלּו"ל לָאוּ דִּילִיה הוּא, וְאַפִּילוּ א"ב, ט' יוֹם אִינוּן דִּילִיה, וְלָא יִתִיר, וְאַתְּאָבִיד, וְלָא אֲשַׁתְּכַח, וְלָאוּ אִיהוּ בְּרֻזָּא דְּתְאוּמִים, אֶלָּא אַתְּפֹרֶשׁ לְחוּדְיָה, וְסַטָּא לְסַטְרָא אַחְרָא בְּאַפִּיסָה וּשְׁמָמוּ, פְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים ט) הָאוֹיִב תַּמּוּ חֲרֻבוֹת לְנֻצַח.

וּבְגִין דְּיַעֲקֹב אִיהוּ תְּאוּמִים, אַתְּיְהִיבַת אֹרִייתָא לְבִנְיָו בְּחֻדָּשׁ תְּאוּמִים, וְאוֹרִייתָא בְּרֻזָּא דְּתְאוּמִים, תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. בְּחֻדָּשׁ תְּלִיתָאִי, לְעַם תְּלִיתָאִי, בְּדַרְגִּין תְּלִיתָאִין, תוֹרָה תְּלִיתָאִי: תוֹרָה, נְבִיאִים, וּכְתוּבִים. וְכֻלָּא חַד.

שְׂעוּלִים בְּשִׁמוֹת (להנהיג) לְהֵאִיר אֵת הָעוֹלָם.

כִּרְ שָׂאָר הַמְזֻלוֹת אִין לְהֵם פֶּה וְלִשׁוֹן, וְלִזְה יֵשׁ פֶּה וְלִשׁוֹן כְּלוּלִים כְּאֶחָד, וְעַל זֶה בְּתוֹרָה, (יהושע א) וְהִגִּית בּוּ יוֹמָם וְלִילָה כְּתִיב. יוֹמָם - כְּנִגְדִּי לִשׁוֹן. לִילָה - כְּנִגְדִּי פֶּה. וְהִכַּל כְּלוּל כְּאֶחָד, וּבְכַל עוֹלָה תְּאוּמִים.

תוּמִים כְּתוּב, וְעַל סוּד זֶה כְּתוּב תוּמִים, (בראשית כח) וְהִנֵּה תוּמִים בְּכַטְנָה. אִם תֹּאמַר שְׁבַשְׁבִּיל שְׁבִיחָה הוּא אָמַר - לֹא כֹךְ, שְׁהִיר עֲשׂוּ לֹא עֲלָה בְּסוּד זֶה. אֶלָּא בְּשִׁבְלִי יַעֲקֹב הוּא אָמַר, וְשִׁבְחָה זֶה שְׁהִירָה בְּמַעְיָה שֶׁל אוֹתָהּ הַצַּדִּיקָת מְשַׁבַּח הַכְּתוּב. וּמִשׁוּם שְׁהִירָה שֶׁם אוֹתוֹ רְשַׁע, הִסְתַּלַּק מִשָּׁם אֶלְפִי. וְהַכִּרְ סוּד אֶחָד. יַעֲקֹב נָטִיל בְּסוּד שְׁלוֹ שְׁנֵי חֻדָּשִׁים - נִיס"ן וְאִי"ר, וְהוּא נְכַלֵּל בְּסוּד שֶׁל סִינֹן שֶׁהוּא תְּאוּמִים. עֲשׂוּ נָטִיל בְּסוּד שְׁלוֹ שְׁנֵי חֻדָּשִׁים - תַּמּוּ"ז וְאִי"ב, וְהוּא לֹא נִמְצָא וְנִאָבֵד, שְׁהִיר אֶלּו"ל אִינוּ שְׁלוֹ, וְאַפִּילוּ בְּאָב תַּשְׁעָה יָמִים הֵם שְׁלוֹ וְלֹא יוֹתֵר, וְנִאָבֵד וְלֹא נִמְצָא, וְאִינוּ בְּסוּד שֶׁל תְּאוּמִים, אֶלָּא נִפְרַד לְבַדּוֹ וְסַטְהָ לְצַד אַחַר בְּאַפְסֵי וּשְׁמָמָה, כְּמוֹ שְׁנִאָמַר (תהלים ט) הָאוֹיִב תַּמּוּ חֲרֻבוֹת לְנֻצַח.

וּמִשׁוּם שְׁיַעֲקֹב הוּא תְּאוּמִים, נִתְּנָה תוֹרָה לְבִנְיָו בְּחֻדָּשׁ תְּאוּמִים, תוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, בְּחֻדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי, לְעַם הַשְּׁלִישִׁי, בְּדַרְגוֹת שְׁלִישִׁוֹת, תוֹרָה מְשַׁלְשֶׁת - תוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים. וְהִכַּל אֶחָד.

בְּחֻדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי וְגו'. פְּרַשָּׁה זוֹ בְּפִסּוּק זֶה פְּרַשּׁוּ אוֹתָהּ לְמַעַלָּה. שְׁנָה רַבִּי חֲזִיא, בְּאוֹתוֹ זְמַן

בְּחֻדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי וְגו'. פְּרַשְׁתָּא דָּא בְּהֵאִי קָרָא אוּקְמוּהָ לִיה לְעִילָא. תַּאֲנִי

שהגיעו ישראל לחר סיני, פנס אותם הקדוש ברוך הוא את זרע ישראל והשגיח בהם בכלם, ולא מצא בכל זרע ישראל פסול, אלא כלם זרע קדש, כלם בני אמת.

באותו זמן אמר הקדוש ברוך הוא למשה: עכשו אני רוצה לתת תורה לישראל, משך אותם באהבה של אבות, באהבה שאני אוהב אותם ובאותות שעשיתי להם, ואתה תהיה לי שליח והשב הדברים הללו. אמר רבי יוסי אמר רבי יהודה, כך אמר הקדוש ברוך הוא למשה: בדבר זה תהיה לי שליח נאמן למשך את ישראל אחרי.

ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו ה' מן ההר וגו'. ומשה עלה אל האלהים - למקום שפרושות פנפי השכינה, כמו שגאמר (שם יח) ויט שמים וירד וגו'.

שנינו אמר רבי יהודה, כל זמן שחקיקות המלך העליון מתישרות במקומן, כל העולמות בשמחה וכל המעשים מתישרים על קיומם, (מי כל המעשים המתישרים על קיומם) כמו שגאמר (שמות לד) את מעשה ה' כי נורא הוא. מה זה כי נורא הוא? אמר רבי אלעזר, שלמות הכל, כמו שגאמר (דברים י) האל הגדול הגבור והנורא. מה זה והנורא? זה יעקב. וכתוב (בראשית כח) ויעקב איש תם, פתרגומו - אדם שלם. שלם בכל. כך כל מעשי הקדוש ברוך הוא שלמים בשלמות בקיום שלם.

שנינו אמר רבי יוסי, יום אחד הייתי עומד לפני רבי יהודה הזקן ושאלתי אותו על מה שכתוב (שם כח) ויירא ויאמר מה נורא וגו'. מה ראה שאמר שהוא נורא? אמר לי, ראה שלמות האמונה הקדושה

רבי חייא, בההוא זמנא דמטו ישראל לטורא דסיני, פניש להו קדשא בריך הוא לזרעין דישראל, ואשגח ליה בכלהו, ולא אשפח בכלהו זרעא דישראל פסילו, אלא כלהו זרעא קדישא, כלהו בני קשוט.

בההוא זמנא אמר קדשא בריך הוא למשה, השתא אנא בעי למיהב אורייתא לישראל, משיך להו ברחימותא דאבהן, ברחימותא דרחימנא להו, ובאתוון דעבדית להו. ואת הוי לי שליחא, ואתיב מלין אלין. אמר ר' יוסי אמר ר' יהודה, כך אמר קדשא בריך הוא למשה, במלה דא הוי לי שליחא מהימנא, לאמשכא ישראל אבתראי.

ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יי' מן ההר וגו'. (שמות ט) ומשה עלה אל האלהים, לאתרא דפרישן גדפוי דשכינתא, כמה דאת אמר (תהלים יח) ויט שמים וירד וגו'.

האנא אמר ר' יהודה, כל זמנא דגלופי מלכא עלאה מתישרן באתריהו, עלמין כלהו בחידו, וכל עובדין מתישרן בקיומיהו. (מאן כל עובדין מתישרן בקיומיהו) כמה דאת אמר, (שמות לד) את מעשה יי' כי נורא הוא. מאי כי נורא הוא. אמר ר' אלעזר, שלימו דכלא. כמה דאת אמר (דברים י) האל הגדול הגבור והנורא. מאי דף ע"ט ע"א) והנורא. דא יעקב. וכתיב, (בראשית כח) ויעקב איש תם, פתרגומו, גבר שלים. שלים בכלא. כך כל עובדין דקודשא בריך הוא, שלימין בשלימו, בקיומא שלים.

תנא, רבי יוסי אומר, יומא חד הוה קאימנא קמיה דר' יהודה סבא, שאילנא ליה, מאי דכתיב, (בראשית כח) ויירא ויאמר מה נורא וגו'. מאי קא חמא, דקאמר דאיהו נורא. אמר לי, חמא שלימו דמהימנותא קדישא, דהוה שכיח בההוא אתר, כגוונא

דְּלַעֲיֵלָא. וּבְכָל אֶתֶר דְּהוּי שְׁלִימוּתָא שְׂכִיחַ,
אֶקְרִי נֹרָא.

אֲמִינָא לִיה, אִי הָכִי, אֲמִאי תַרְגוּמוֹ דְּחִילוֹ,
וְלֹא שְׁלִים. אָמַר לִי, לִית דְּחִילוֹ אֶלָּא
בְּאֶתֶר דְּהוּי שְׁלִימוּתָא שְׂכִיחַ, וּבְכָל אֶתֶר דְּהוּי
שְׁלִימוּתָא שְׂכִיחַ, אֶתְקַרֵי נֹרָא. דְּכִתִּיב, (תהלים
לד) יִרְאוּ אֶת יְיָ קְדוֹשֵׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו,
מִמֶּשְׁמַע דְּקָאֻמַר כִּי אֵין מַחְסוֹר, בְּאֶתֶר דְּלִית
מַחְסוֹר, שְׁלִימוּתָא שְׂכִיחַ.

הֲאֵנָּא (משלי ל) מִי עֲלָה שְׁמַיִם וַיֵּרֵד, אָמַר ר' יוֹסִי,
דָּא הוּא מִשְׁה, דְּכִתִּיב וּמִשְׁה
עֲלָה אֶל הָאֱלֹהִים. מִי אֶסְפֵּי רוּחַ בְּחַפְנֵיו, דָּא
הוּא אֶהְרֵן. דְּכִתִּיב, (ויקרא טז) וּמָלֵא חַפְנֵיו קִטְרֹת
סַמִּים דְּקָה. מִי צָרַר מַיִם בְּשַׁמְלָה, דָּא אֱלִיהוּ.
דְּכִתִּיב, (מלכים א יז) אִם יִהְיֶה הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה טַל
וּמָטָר כִּי אִם לְפִי דְבָרִי. מִי הֵקִים כָּל אַפְסֵי
אֶרֶץ, דָּא הוּא אַבְרָהָם. דְּכִתִּיב בֵּיה, (בראשית ב)
אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם, אֵל
תְּקַרֵי בְּהַבְרָאָם, אֶלָּא בְּאַבְרָהָם.

הוּא תַנִּי הַאי, וְהוּא אָמַר, מִי עֲלָה שְׁמַיִם, דָּא
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּכִתִּיב בֵּיה (תהלים מז)
עֲלָה אֱלֹהִים בְּתִרוּעָה (מִי עֲלָה תִקוֹן כְּסוּד אֶת הָאוֹר אֲמַנָּם
בְּתִרוּעָה וַיֵּרֵד כְּסוּד וַיִּכְבֵּל, תְּבִדְלוּ לֹא אֱלֹהִים בְּתִרוּעָה) מִי אֶסְפֵּי רוּחַ
בְּחַפְנֵיו, דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכִתִּיב, (איוב יב)
אֲשֶׁר בִּידוֹ נִפְשׁ כָּל חַי וְגוֹ'. מִי צָרַר מַיִם
בְּשַׁמְלָה דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּכִתִּיב בֵּיה (איוב
כז) צוֹרֵר מַיִם בְּעֵבְיוֹ. מִי הֵקִים כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ,
דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּכִתִּיב בֵּיה, (בראשית ב)
בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְיָ אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. תּוֹ אָמַר,
מִי עֲלָה שְׁמַיִם וַיֵּרֵד וְגוֹ', אֵלִין אֵינוֹן אַרְבַּע
קְטִירֵי עֲלָמָא, אֲשֶׁ רוּחַ מַיִם וְעַפְרָ.

אָמַר ר' יִיסָא, אֶתְחַזוֹן מְלוּי דְר' יוֹסִי, דְּלָא
מִתְקַיְמָאן. כַּד מָטוּ מְלִין אֵלִין לְגַבְיָה

שְׁהִיתָה מְצוּיָה בְּאוֹתוֹ מְקוּם כְּמוֹ
שְׁלַמְעֵלָה, וּבְכָל מְקוּם שְׁמְצוּיָה
שְׁלַמּוֹת נְקָרָא נֹרָא.

אֲמַרְתִּי לוֹ, אִם כֶּן, לְמָה תַרְגוּמוֹ
פַּחַד וְלֹא שְׁלָם? אָמַר לִי, אֵין פַּחַד
אֶלָּא בְּמְקוּם שְׁמְצוּיָה שְׁלַמּוֹת,
וּבְכָל מְקוּם שְׁמְצוּיָה שְׁלַמּוֹת
נְקָרָא נֹרָא, שְׁכַתוּב (תהלים לד) יִרְאוּ
אֶת ה' קְדוֹשֵׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר
לִירְאָיו. מִמֶּשְׁמַע שְׁאָמַר כִּי אֵין
מַחְסוֹר - בְּמְקוּם שְׁאֵין מַחְסוֹר
מְצוּיָה שְׁלַמּוֹת.

שְׁנַיְנוּ, מִי עֲלָה שְׁמַיִם וַיֵּרֵד - אָמַר
רַבִּי יוֹסִי, זְהוּ מִשְׁה, שְׁכַתוּב
וּמִשְׁה עֲלָה אֶל הָאֱלֹהִים. מִי אֶסְפֵּי
רוּחַ בְּחַפְנֵיו - זְהוּ אֶהְרֵן, שְׁכַתוּב
(ויקרא טז) וּמָלֵא חַפְנֵיו קִטְרֹת סַמִּים
דְּקָה. מִי צָרַר מַיִם בְּשַׁמְלָה - זְהוּ
אֱלִיהוּ, שְׁכַתוּב (מלכים א יז) אִם
יִהְיֶה הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה טַל וּמָטָר כִּי
אִם לְפִי דְבָרִי. מִי הֵקִים כָּל אַפְסֵי
אֶרֶץ - זְהוּ אַבְרָהָם, שְׁכַתוּב בּוֹ
(בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם. אֵל תְּקַרֵי
בְּהַבְרָאָם, אֶלָּא בְּאַבְרָהָם.

הוּא שְׁנָה אֶת זְהוּ, וְהוּא אָמַר. מִי
עֲלָה שְׁמַיִם - זְהוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, שְׁכַתוּב בּוֹ (תהלים מז) עֲלָה
אֱלֹהִים בְּתִרוּעָה. (מִי עֲלָה, תִקוֹן כְּסוּד אֶת
הָאוֹר. אֲמַנָּם בְּתִרוּעָה. וַיֵּרֵד, כְּסוּד וַיִּכְבֵּל. הַבְּדִילוּ
לֹא אֱלֹהִים בְּתִרוּעָה) מִי אֶסְפֵּי רוּחַ
בְּחַפְנֵיו - זְהוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׁכַתוּב (איוב יב) אֲשֶׁר בִּידוֹ נִפְשׁ כָּל
חַי וְגוֹ'. מִי צָרַר מַיִם בְּשַׁמְלָה -
זְהוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתוּב בּוֹ
(שם כז) צוֹרֵר מַיִם בְּעֵבְיוֹ. מִי הֵקִים
כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ - זְהוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, שְׁכַתוּב בּוֹ (בראשית ב) בְּיוֹם
עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם.
עוֹד אָמַר, מִי עֲלָה שְׁמַיִם וַיֵּרֵד וְגוֹ'
- אֵלֶּה אוֹתָם אַרְבַּעַה קְשָׁרִי
הַעוֹלָם - אֲשֶׁ, רוּחַ, מַיִם וְעַפְרָ.
אָמַר רַבִּי יִיסָא, נְרָאִים דְּבָרֵי רַבִּי
יוֹסִי שְׁלָא מִתְקַיְמָא. כְּשֶׁהֲגִיעוּ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עֲלָמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים ככבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים ככבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני
זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה